

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/67/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216203721
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2216203721.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. B., nar. XX. novembra XXXX, trvalo bytom C., o zaplatenie 2.397,01 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 12. novembra 2020 č. k. 5C/95/2016-176, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu (II. výrok) - m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 17,9 %-ný ročný úrok z dlžnej istiny 2.397,01 eur od 19.10.2013 do zaplatenia, najviac však do celkovej sumy 2.611,94 eur, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku;
- v zostávajúcej časti (v časti úroku uplatňovaného neobmedzene až do zaplatenia) rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania (prvostupňového, odvolacích konaní sp. zn. 10 Co/320/2017, sp. zn. 10CoCsp/39/2020, sp. zn.10CoCsp/67/2021 a dovolacieho konania) v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok 158,87€ z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania 1,68€ nárok z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov do zosplatenia 158,87€ od 19.10.2013 až do zaplatenia všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); § 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou zo dňa 11.3.2016 domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie pohľadávky 2.397,01 eur s príslušenstvom, ako aj trov konania na tom právnom základe, že medzi stranami bola uzavretá dňa 23.4.2013 úverová zmluva pod č. 44377, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sa stali aj úverové podmienky. Na základe tejto úverovej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.400 eur s dojednanými mesačnými anuitnými splátkami so splatnosťou celého úverového rámca do 25.4.2023. Žalovaná počas trvania právneho vzťahu pohľadávku nesplácala. Nedoplatok predstavoval na úverovej istine 2.634,55 eur, z čoho istina bola v sume 2.397,01 eur, úroky 158,87 eur, sankčné úroky z omeškania 1,68 eur a poplatky 76,99 eur (poplatky si žalobca v spore neuplatnil). Žalobca sa na výzvu súdu vyjadril dňa 5.5.2016, zotrval na

uplatnenom nároku, poukázal na splnenie všetkých podmienok pre priznanie úrokov z úveru, ktoré boli zahrnuté v každej jednej anuitnej splátke, výška poplatkov bola známa zo sadzobníka poplatkov platného u žalobcu. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila. Žalobca zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu, aj čo do spôsobu vyčíslenia výšky pohľadávky, doložil prehľad uhradených splátok a spôsob započítania istiny a zmluvného úroku. Obdobne predložil aj prehľad výpočtu úrokov z omeškania, majúc za to, že zmluva spĺňa všetky náležitosti ust. § 9 ZoSÚ. Z predloženej úverovej zmluvy mal súd nesporne za preukázané, že strany uzavreli úverovú zmluvu dňa 23.4.2013 pod číslom 44377, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 2.400 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 17,9 % ročne. Výška anuitnej splátky 43,56 eur, s termínom splatnosti vždy 25. deň kalendárneho mesiaca, s konečnou splatnosťou dlhu ku dňu 25.4.2023, výška RPMN 21,26 % a priemerná výška RPMN ku dňu podpisu zmluvu 18,86 % celková čiastka, ktorú mala vrátiť žalovaná predstavovala sumu 5.466 eur.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ výška počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru a účely jeho splatenia. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len taký výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako istiny, tak i úroku, a tiež prípadným poplatkom. Naplnenie uvedeného účelu preto nemôže urobiť zadosť zmluva, neobsahujúca vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov aj iných poplatkov. Tým vlastne zákon poskytuje primeranú ochranu právam spotrebiteľa pri uzatváraní úverových zmlúv, aby tieto neboli zavádzajúce ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava, a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 2.10.2012 č. k. 10Co/169/2011-118 a z 9.8.2011 č. k. 10CoE/313/2010-44. Aj vzhľadom na neexistenciu splnenia podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ sa považuje takto uzavretá zmluva v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ za bezúročnú a bez poplatkov. Uvedená právna prax pretrváva, preto súd nemohol priznať žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov, ktoré uplatnil a ani poplatky, ktoré si vyčísľil podľa sadzobníka poplatkov žalobcu. Rovnako absentoval dátum konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods.2 písm. f/ ZoSÚ. Nakoľko žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 2.400 eur a v dôsledku nespĺnenia podmienok požadovaných zákonom sa stal úver bezúročný a bez poplatkov, bola povinná žalovaná zaplatiť dlh len čo do istiny poskytnutého úveru. Z dokladov predložených žalobcom, evidencie vedenej výlučne pre potreby žalobcu, vyplynulo, že žalovaná na úvere zaplatila 2,99 eur, keď čo do rozdielu 2.397,01 eur bol nárok žalobcu dôvodný. Vo zvyšku čo do úrokov z úveru a poplatkov súd žalobu zamietol ako neodôvodnenú, keď úver bol bezúročný a bez poplatkov. Žalobca si svoju povinnosť splnil, keď žalovaná porušila podmienky zmluvy, nevrátila úver riadne a včas, bola v omeškaní od 24.7.2015. V zmysle § 517 ods. 1 a 2 O.z. žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania stanovených zákonom v zmysle § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Žalobca si uplatnil len dohodnutý úrok z omeškania 5%, v ktorej výške mu súd priznal príslušenstvo pohľadávky (§ 216 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov /ďalej len „CSP“/).

V časti o trovách svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP s tým, že vzhľadom na pomer úspechu žalobcu 87,44%, priznal náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku iba v časti zvyškovy zamietajúcej žalobu a v časti trov konania (II. a III. výrok) podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v napadnutej časti, zaviazaním žalovanej uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznať náhradu trov konania a aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Nestotožnil sa s argumentami súdu prvej inštancie a považoval rozsudok v napadnutej časti za nesprávny, odôvodnil odvolanie dôvodmi uvedenými v § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Bol názoru, že výrok rozhodnutia sa nestotožňuje s odôvodnením, napadnuté rozhodnutie je tak zmätočné. Súd v odôvodnení poukazuje na to, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ a písm. f/ a z tohto dôvodu sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov a vo výroku rozhodnutia žalobcovi priznal úrok 158,87 eur z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania 1,68 eur nárok z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov do zosplatenia 158,87 eur od 19.10.2013 až do zaplatenia. Žalobca poukázal na to, že v odôvodnení súd uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov a na druhej strane mu vo výroku úroky priznal. Taktiež súd vo výroku III. uvádza, že náhradu trov konania žalobcovi nepriznáva no v odôvodnení uvádza, že na základe 87,44% úspechu priznáva

náhradu trov konania. Ďalej žalobca považuje za zmätočné, že súd vo výroku súdneho rozhodnutia žalobcovi priznáva vyššie uvedené úroky a v odôvodnení poukazuje nato, že žalobcovi priznal istinu vo výške 2.397,01 eur, ktorá bola žalovanému priznaná rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 3.2. 2017. Úroky, ktoré súd priznáva v I. výroku v odôvodnení neuvádza a nešpecifikuje prečo tak rozhodol. Žalobca má za to, že nie je možné považovať súdne rozhodnutie za dostatočne odôvodnené, jasné a určité, ak je zmätočné. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa stranám sporu bráni v možnosti uplatňovať svoje práva a oprávneného záujmy. V sporovom konaní musí súd však poskytovať materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a záujmov. Vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (čl. 46 Ústavy SR). Súd prvej inštancie zaťažil rozsudok vadou, pre ktorú je potrebné napadnutý výrok zrušiť. S poukazom na § 220 ods. 2 CSP dôvodil, že rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (závery vyplývajúce zo Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 3.12.2015 publikované z Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2006 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke od riešenia ktorej bolo rozhodnutie súdu závislé.

V zmysle bodu 1.1. zmluvy banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banky Slovensko, a. s. (ďalej len „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Žalovaný svojím podpisom na Zmluve potvrdil, že sa pred uzatvorením Zmluvy oboznámil s jej súčasťami, so znením VOP, so Sadzobníkom poplatkov, že s nimi súhlasí a že sa zaväzuje ich dodržiavať - čl. 3 bod 3.4.4. Zmluvy. Zároveň žalovaný svojím podpisom potvrdil, že prevzal pred uzatvorením zmluvy Formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, tak ako je to uvedené v čl. 3 bod 3.4.5.

Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy nasledovne: Výška anuitnej splátky 43,56 EUR, Termín splatnosti 1. anuitnej splátky 27.5.2013, Počet anuitných splátok 120, Periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne, v 25. deň kalendárneho mesiaca. Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Z toho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Pokiaľ by mal samotný text zmluvy obsahovať podrobný rozpis splátok istiny a úrokov za celé obdobie splatnosti úveru, znamenalo by to neúmerné rozšírenie rozsahu zmluvy čo by neprispelo k jednoduchosti, zrozumiteľnosti a prehľadnosti zmluvnej dokumentácie. Napríklad pri spotrebiteľskom úvere s lehotou splatnosti 9 rokov, by splnenie tejto požiadavky znamenalo rozpisanie každej zo 108 mesačných splátok v členení na časť pripadajúcu na istinu a časť pripadajúcu na úroky.

Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejma už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky viazané na ad hoc poplatkovaný úkon dlžníka sú predmetom a výškou uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň, termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný.

Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami.

Rozhodujúcim argumentom pre ktorý je napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu vo svojich záveroch nesprávne je fakt, že rozhodné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v ust. § 9 ods. 2 nevyžaduje

rozčlenenie mesačnej splátky spotrebiteľského úveru na jednotlivé zložky dlhu osobitne s prislúchajúcimi dátumami splatnosťami. Z uvedeného dôvodu aktuálne znenie zákona nie je v rozpore so Smernicou č. 2008/48/ES. Zo znenia pripravovanej novely ZoSÚ z októbra vyplýva, že za právneho stavu ku dňu uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy (a ani za súčasného právneho stavu), ZoSÚ od veriteľa nevyžadoval zahrnúť všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 do samotného textu zmluvy a z dotknutého písm. k/ (resp. súčasného písm. l/) taktiež nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov. Túto funkciu plní amortizačná tabuľka, o ktorú môže spotrebiteľ kedykoľvek veriteľa požiadať a tento je povinný ju spotrebiteľovi bezplatne poskytnúť. Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia k vyššie uvedenému konaniu k Smernici 2008/48/ES listom z 11.5.2015 značka 00260/0s/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky." (z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove Č. k. 9Co/87/2016-75 zo dňa 2.5.2017, ktorý zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu, v ktorom mal súd za to, že predmetná náležitosť zmluvy absentuje a úver je bezúročný a bez poplatkov). Žalobca má za to, že zmyslom a účelom právnej úpravy spotrebiteľných úverov je informovanosť spotrebiteľa zakladajúca sa na jednoznačnom vymedzení rozsahu svojho záväzku. Tento cieľ je naplnený aj bez toho, aby bol spotrebiteľ pri uzatvorení informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky, pokiaľ z ostatných ustanovení Zmluvy musí byť rozsah záväzku priemernému spotrebiteľovi zrejмый. Prísnejší výklad príslušných zákonných ustanovení je v rozpore s predmetnou Smernicou ES a ako názor aj v zmysle aktuálnej judikatúry neobstojí. V prospech týchto tvrdení žalobcu svedčia aj nasledujúce skutočnosti:

1/ Dôvodová správa k ZoSÚ. K § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zákonodarca uviedol, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy. Zo zmluvy je zrozumiteľne jasné, výška splátky pozostáva z prípadného poplatku za poistenie, z úroku v % sadzbe ročne, je pochopiteľné, že zvyšok tvorí istina. Uvedené mohol žalobca poskytnúť žalovanej aj v takom vyjadrení, aby niektoré z týchto údajov neboli uvedené v percentuálnom vyjadrení, avšak kedykoľvek bol ochotný poskytnúť ich v písomnej forme na základe žiadosti žalovanej a bezplatne. Žalovaná takú žiadosť žalobcovi neadresovala, ale namiesto toho si svoj záväzok nesplnila, vedomá si toho, akú finančnú sumu jej žalobca poskytol. Žalovaná nespochybnila poskytnutie úveru, sama dobrovoľne vstúpila do zmluvného vzťahu so žalobcom a podpísala zmluvu, z ktorej nepochybne a zrozumiteľne vyplývalo, čo má žalobcovi vrátiť (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť), kedy má tak urobiť (splatnosť splátky), v akej výške (splatnosť mesačnej splátky) a ako dlho má tak robiť (splatnosť úveru). Bola zrozumiteľne informovaná o svojich povinnostiach v bode 1.2. zmluvy. Nebola porušená žiadna zásada občianskoprávných vzťahov.

2/ Návrh Generálnej advokátky. Návrh generálnej advokátky Eleanor Sharpston prednesený dňa 9.6.2016 - VEC C-42/15, návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore EÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda, Home Credit Slovakia, a.s. cla Klára Bíróová, zverejnený na stránke súdneho dvora, podľa ktorého amortizačná tabuľka nemusí byť súčasťou zmluvy o úvere (body 58 a 59 návrhu). Podľa jej názoru, zo znenia článku 10 ods. 2 písm. i) smernice 2008/48 vyplýva, že spotrebiteľ má právo vyžiadať si amortizačnú tabuľku kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Ak by veritelia boli povinní poskytnúť tabuľku len v okamihu podpísania zmluvy o úvere, slovné spojenie "... právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere by bolo zbavené účinku a právo, ktoré z neho vyplýva spotrebiteľovi, by malo oveľa menší praktický význam. Amortizačná tabuľka poskytnutá pri uzavretí zmluvy o úvere je v podstate len vyhlásením o zámere, ktoré sa týka budúcnosti. Nepomôže spotrebiteľovi zistiť, ako sa mu darí splácať úver. Na tento účel si musí vyžiadať aktualizovanú tabuľku;

3/ Rozsudok SD v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES - Ochrana spotrebiteľa Spotrebiteľský úver - čl. I, č.1. 3 písm. m), čl. 10 ods. 1 a 2, čl. 22. ods. 1 a čl. 23 - VEC C-42/15 v časti Náležitosti, ktoré sa majú uviesť v zmluve o úvere na dobu určitú - Dôsledky neuvedenia povinných informácií - Proporcionalita, v ktorom Súdny dvor rozhodol - v časti dotýkajúcej sa aj predmetu tohto odvolania - takto: Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť

vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, (len) pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

4/ Stanovisko odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, je zverejnená na internetovej stránke NBS. Uvedené stanovisko predstavuje právny názor, ktorý bude uplatňovaný NBS pri vybavovaní podaní finančných spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní. NBS uvádza, že vo svetle rozsudku vo veci C-42/15 nemožno podľa smernice 2008/48 v rámci náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúcej sa údajov o výške, počte a termíne splátok osobitne ku každej položke - istine, úroku, poplatkom v zmluve o spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. NBS ďalej uvádza, že ani dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu zákona spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v smernici 2008/48, keď uvádza: „spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere“.

Žalobca odkázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu ohľadne splnenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, a to konkrétne vo veciach žalobcu, v ktorých posudzoval obdobné úverové zmluvy ako je zmluva, z ktorej vyplýva nárok uplatnený v tomto konaní (všetky rozhodnutia zverejnené na internetovej stránke NS SR), a to: uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.2.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017-201 z 23.4.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/65/2018 z 26.9.2018, sp. zn. 5Cdo/132/20174 z 29.10.2018, sp. zn. 2Cdo/235/2017 z 21.12.2018, sp. zn. 3Cdo/45/2018 z 22.11.2018, sp. zn. 7Cdo/98/2018 z 30.1.2019, sp. zn. 1 Cdo/59/2019 z 30.10.2019; tiež na uznesenie Najvyššieho súdu vo veci iného žalobcu, ktoré sa tak isto týkajú splnenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, a to uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018. V neskorších rozhodnutiach (od 10/2019) Najvyšší súd SR už v danej právnej otázke sám odkazuje na svoje skoršie rozhodnutia, ktorých kľúčový obsah je vyššie uvedený. Je teda zrejmé, že samotný dovolací súd tieto vníma ako vlastnú ustálenú a konzistentnú rozhodovaciu prax, na ktorú v rámci odôvodnení odkazuje, na základe čoho bližší opis týchto rozhodnutí ako redundantný žalobca neuvádza. V prospech argumentácie žalobcu svedčí aj Rozsudok v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES - Ochrana spotrebiteľa Spotrebiteľský úver - čl. I, čl. 3 písm. m), čl. 10 ods. 1 a 2, čl. 22. ods. 1 a čl. 23 - VEC (-42/15 v časti Náležitosti, ktoré sa majú uviesť v zmluve o úvere na dobu určitú – Dôsledky neuvedenia povinných informácií - Proporcionalita, v ktorom Súdny dvor rozhodol - v časti dotýkajúcej sa aj predmetu tohto odvolania - takto:

Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, (len) pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Žalobca ďalej uvádza, že rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 3.2.2017, v zamietajúcej časti, ktoré nepriznalo žalobcovi plnú výšku pohľadávky vzhľadom na to, že súd určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, bolo po dovolaní žalobcu na Najvyšší súd SR Krajským súdom Trnava ako

odvolacím zrušené a vrátené na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca poukazuje na § 455 CSP, v zmysle ktorého, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

K názoru súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ, a teda že absentoval dátum konečnej splatnosti úveru, žalobca uviedol, že má za to, že priamo v úverovej zmluve, v čl. 1 bod 1.2. zmluvy je uvedený dátum konečnej splatnosti úveru stanovený konkrétnym dátumom, a to nasledovne: Splatnosť úveru 25.4.2023.

K nároku žalobcu na úrok po zosplatnení úveru, žalobca uviedol, že súd vo výroku rozhodnutia síce priznal žalobcovi nárok na zmluvný úrok do zosplatnenia úveru a nárok na úrok z omeškania aj napriek skutočnosti, že takéto svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, avšak predmetom sporu naďalej zostal nezaplatený zmluvný úrok po zosplatnení úveru. Hoci sa súd k úroku po zosplatnení vo svojom odôvodnení vôbec nevyjadril, z opatrnosti (vzhľadom k tomu, že ho súd vo výroku rozhodnutia nepriznal), žalobca k nároku na úrok po zosplatnení uviedol: Popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. výkladom, resp. cez analogiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Ustanovenie § 497 Obch.z. jednoznačne nadväzuje povinnosť dlžníka platiť úroky na vrátenie prostriedkov. Aj ust. § 502 ods. 1 Obch.z. explicitne vymedzuje iba moment od ktorého je dlžník povinný platiť úroky a nie moment do ktorého táto povinnosť trvá, opäť z uvedeného ustanovenia nepriamo vyplýva podmienenosť povinnosti platenia zmluvného úroku držbou peňažných prostriedkov. Ustanovenie § 503 ods. 3 Obch.z. spája povinnosť platenia úrokov s obdobím skutočnej držby peňažných prostriedkov. Poukázal aj na komentár IURA EDITION k uvedeným ust. Obch.z. Ak ZoSÚ (v § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1) spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj (zmluvné) úroky, ktoré nemožno stotožňovať s (zákonnými) úrokmi z omeškania. Úroky sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však neexistujú) alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Výklad prezentovaný odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľ, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. S takýmto názorom nemožno súhlasiť a máme za to, že v žiadnom prípade nepredstavuje rovnovážne usporiadanie záväzkového vzťahu po porušení povinností dlžníka, ale naopak ho nelogicky zvýhodňuje, a to na úkor veriteľa, ktorý svoje povinnosti zo zmluvy splnil a ktorý by bol takýmto výkladom stavu znevýhodnený dvojnásobne. Okrem toho takýto názor poskytuje návod dlžníkom na to, ako neplniť svoje zmluvné povinnosti bez obáv o zhoršenie svojho postavenia, naopak s očakávaním jeho zlepšenia. Strata výhody splátok a príslušný zákonný úrok z omeškania sú adekvátnymi sankciami, s ktorými zákon počítá, pričom ohľadom straty výhody splátok (predčasnemu zosplatneniu úveru) určuje záväzné časové a faktické podmienky, bez naplnenia ktorých k nej nemôže vo vzťahu k spotrebiteľovi dôjsť a ohľadom úrokov z omeškania určuje záväzne ich výšku. Pokiaľ majú súdy záujem chrániť spotrebiteľa v obdobných prípadoch omeškania, majú možnosť tak urobiť v zmysle zákona a nie nad jeho rámec, a to najmä tak, že po adekvátnom preskúmaní objektívnosti príčin omeškania spotrebiteľa ako dlžníka, ktoré viedlo k predčasnemu zosplatneniu, použitím § 232 ods. 3 CSP určia dlžníkovi dlhšiu lehotu na splatenie dlžnej sumy (k čomu súdy v rozhodujúcej väčšine prípadov aj reálne pristupujú, čo len ďalej oslabuje argument uvádzaný v napadnutých rozhodnutiach súdov, že spotrebiteľ je po zosplatnení úveru znevýhodnený stratou výhody splátok - keďže túto opäť získa vďaka rozhodnutiu súdu). Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil.

Návrh zákona z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať O.z. obsahoval pod č. 5. ustanovenie, ktorým sa navrhovalo nasledujúce doplnenie Občianskeho zákonníka: V § 53 ods. 9 sa na konci pripája táto veta: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“ Takto navrhované znenie bolo bližšie vysvetlené v dôvodovej správe: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie

peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 O.z. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 O.z. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru".

Rozhodujúcou skutočnosťou je, že táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z. z. ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahuje. Fakt, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona len dokazuje, že zákonodarcia nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť.

Žalobca v danej právnej otázke poukázal na ustálenú súdnu prax NS SR a to konkrétne vo veciach žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., v ktorých posudzoval nárok žalobcu na zmluvné úroky po zosplatnení úveru, a to: uznesenia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020, 3Cdo/113/2019 z 29.6.2020, 7Cdo/111/2019 z 23.7.2020, 1Cdo/94/2019 z 18.8.2020, 1Cdo/208/2019 z 18.8.2020, 6Cdo/193/2018 z 28.8.2020, 7Cdo/118/2019 z 26.8.2020, 3Cdo/1/2020 z 25.8.2020, 9Cdo/24/2019 z 29.9.2020, 8Cdo/237/2019 z 26.8.2020, 8Cdo/135/2020 z 26.8.2020, 9Cdo/6/2020 zo 14.10.2020, 3Cdo/35/2020 z 24.9.2020, 5Cdo/73/2020 z 28.9.2020, 2Cdo/250/2019 z 30.9.2020, 5Cdo/9/2019 z 26.10.2020, 8Cdo/66/2019 z 28.10.2020, 6Cdo/56/2020 zo dňa 28.10.2020, 5Cdo/86/2020 zo dňa 26.10.2020, 8Cdo/147/2020 zo dňa 26.08.2020, 5Cdo/46/2020 zo dňa 26.10.2020, 3Cdo45/2020 zo dňa 29.10.2020. V ďalších neskorších rozhodnutiach (od 8/2020) NS SR už v danej právnej otázke sám odkazuje na svoje skoršie rozhodnutia, ktorých kľúčový obsah žalobca vyššie uviedol. Je teda zrejmé, že samotný dovolací súd tieto vníma ako vlastnú ustálenú a konzistentnú rozhodovaciu prax, na ktorú v rámci odôvodnení odkazuje, na základe čoho bližší opis týchto rozhodnutí ako redundantný neuvádza. Na základe právneho názoru NS SR, a aj v súvislosti s odkazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ, považuje žalobca právnu otázku nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení za definitívne uzatvorenú vyššie citovaným právnym názorom dovolacieho súdu.

Súd nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, hoci v ods. 33. svojho odôvodnenia uviedol, že vzhľadom na pomer úspechu žalobcu, priznáva žalobcovi trovy konania v rozsahu 87,44 %. Žalobca má za to, že má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže pri posudzovaní úspechu a neúspechu v konaní je potrebné prihliadať výlučne na úspech v konaní v časti istiny a nie aj v časti príslušenstva. Súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 60bo/243/2007 z 27.11.2008 a rozsudok KS Trnava Č. 10CoPr/2/2016 z 27.7.2016. Žalovaná istina bola vo výške 2.397,01 eur, pričom súd prvej inštancie priznal prvým rozsudkom č. k. 5C/95/2016-60 z 3.2.2017 plnú výšku istiny a teda úspech žalobcu by mal byť v rozsahu 100%. Obdobne rozhodli odvolacie sudy aj v týchto rozhodnutiach z aktuálnej rozhodovacej praxe: rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 12Co/145/2017 z 27.3.2018, sp. zn. 25Co/40/2018 z 30.5.2018, sp. zn. 25Co/90/2018 z 25.7.2018; rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co/70/2018 z 8.11.2018, sp. zn. 23Co/24/2019 z 18.12.2019, rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/52/2019 z 28.3.2019; rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/14/2019-215 z 28.6.2019, sp. zn. 43CoCsp/1/2020 z 29.1.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6CoCsp/11/2020 z 29.4.2020, sp. zn. 4Co/1/2019 z 29.4.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/50/2019 z 28.5.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/16/2020 zo dňa 28.8.2020. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ CSP - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne, ktoré jej bolo doručené, nevyjadrila, odvolací návrh nepodala.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred

dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zmeniť.

5. Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie 11.3.2016 domáhal uloženia žalovanej povinnosti zaplatiť mu istinu 2.397,01 eur, úrok 158,87 eur (z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti), úroky z omeškania 1,68 eur (z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti), úrok 17,90% ročne z nezaplatennej istiny 2.397,01 eur od 19.10.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 5% ročne z nezaplatennej istiny 2.397,01 eur a nezaplatených úrokov 158,87 eur od 19.10.2013 do zaplatenia.

V poradí prvým rozsudkom v predmetnom spore zo dňa 3.2.2017 č. k. 5C/95/2016-60 súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.397,01 eur s úrokom omeškania 5% ročne z nezaplatennej istiny 2.397,01 eur od 19.10.2013 až do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. (správne III.) žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 87,44%; s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku v samostatnom uznesení. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobcom žalovanej na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí takejto zmluvy, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov a tiež pre neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ), preto bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi iba rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru (2.400 eur) a tým, čo žalovaná žalobcovi na úver splatila (2,99 eur) t. j. sumu 2.397,01 eur a úrok z omeškania 5% ročne z nezaplatennej istiny 2.397,01 eur od 19.10.2013 do zaplatenia, a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá.

Na odvolanie žalobkyne voči prvému rozsudku v jeho zamietajúcej časti a v časti trov konania Krajský súd v Trnave rozsudkom z 30.1.2019 č. k. 10Co/320/2017-96: I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov prvoinštančného konania potvrdil; II. žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Žalobkyňa podala proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30.1.2019 č. k. 10Co/320/2017-96 dovolanie, o ktorom dovolací súd rozhodol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.4.2020 č. k. 1 Cdo 142/2019-131 tak, že rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. januára 2019 sp. zn. 10Co 320/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací následne uznesením z 27.8.2020 č. k. 10CoCsp/39/2020-154 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov konania (II. až IV. výrok rozsudku) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Tentoraz napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom z 12.11.2020 č. k. 5C/95/2016-176 súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok 158,87 eur z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania 1,68 eur nárok z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov do zosplatenia 158,87 eur od 19.10.2013 až do zaplatenia všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto (v poradí druhému) rozsudku súdu prvej inštancie, iba v časti zvyšково zamietajúcej žalobu a v časti trov konania (II. a III. výrok) podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v napadnutej časti, zaviazaním žalovanej uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznať náhradu trov konania a aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Predmetom sporu tak zostal iba nárok na úrok 17,90% ročne z nezaplatenej istiny 2.397,01 eur od 19.10.2013 do zaplatenia, teda na úrok po zosplatení úveru.

6. Dovolací súd svoje rozhodnutie (uznesenie NS SR z 29.4.2020 č. k. 1 Cdo 142/2019-131) odôvodnil tak, že najprv zreprodukoval obsah (prvého) rozsudku súdu prvej inštancie, následne uviedol, že Krajský súd v Trnave/odvolací súd v jeho rozsudku mal za to, že obligatórna náležitosť (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. Odvolací súd sa preto nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, že pre splnenie obsahových zákonom stanovených náležitostí zmluvy postačovalo uspokojiť sa s uvedením výšky mesačnej splátky. V zmluvách, ktoré nečlenia splátky na časť istiny, úrokov a iných poplatkov, spotrebiteľ nevie, koľko má hradíť na istinu úveru, úroky a poplatky. Ak zmluva obsahuje rozčlenenie splátky, tak o tom, aká časť sa použije na splátku istiny a aká na splátku úrokov, poplatkov, má spotrebiteľ vedomosť od počiatku uzavretia zmluvy a veriteľ, mimo vôle spotrebiteľa, nemôže jednostranne rozhodnúť o splátke istiny a svojej odplaty, prípadne ďalších nákladov. Ak spotrebiteľ v dôsledku nerozčlenenia splátky v zmluve nevie, v akom pomere bude splácať istinu úveru a hradíť úroky z úverov ako odmenu veriteľa, je treba konštatovať kvalifikovanú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Predmetné zákonné ustanovenie predstavuje implementáciu ustanovení smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) do slovenského právneho poriadku, pričom ide o jej úplnú harmonizáciu. Podľa článku 10 ods. 1 písm. h/ označenej smernice má zmluva obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. ZoSÚ však jednoznačne svojou úpravou ide nad rámec smernice a vyjadruje požiadavku rozčlenenia splátky. Zrejmý konflikt medzi smernicou a zákonom bol riešený aj v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, ktorý potvrdil, že smernica skutočne takéto členenie nepožaduje. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený. Vzhľadom k tomu, že už absencia obsahovej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ mala za následok, že predmetný spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, nebol dôvod zaoberať sa i ďalšou odvolacou námietkou, týkajúcou sa absencie inej obligatórnej náležitosti zmluvy. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a dospel k správne právnemu záveru, keď považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila § 421 ods. 1 písm. a/ CSP z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Právna otázka riešená odvolacím súdom bola otázka vyžadovania rozpisu splátok na členenie jednotlivých nárokov (istina, úrok, iné poplatky) v zmluve o spotrebiteľskom úvere za účelom splnenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Odvolací súd mal za to, že posudzovaná úverová zmluva túto náležitosť neobsahuje, nakoľko neobsahuje členenie splátky na jednotlivé nároky. Riešenie danej právnej otázky odvolacím súdom sa tak odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, podľa ktorej nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vyjadrenie o vnútornej skladbe tej ktorej splátky. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutia NS SR - 3 Cdo 146/2017 z 22.2.2018, 4 Cdo 211/2017 z 23.4.2018, 3 Cdo 56/2018 zo 17.4.2018, 4 Cdo 187/2017 z 23.4.2018, 4 Cdo 65/2018 z 26.9.2018, 5 Cdo 132/2017 z 29.10.2018, 2 Cdo 235/2017 z 21.12.2018, 3 Cdo 45/2018 z 22.11.2018 a 7 Cdo 98/2018 z 30.1.2019. Z dovolania bolo zrejmé, že žalobkyňa označila za právnu otázku riešenú odvolacím súdom otázku vyžadovania rozpisu splátok na členenie jednotlivých nárokov (istina, úrok, iné poplatky) v zmluve o spotrebiteľskom úvere za účelom splnenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Odvolací súd mal za to, že posudzovaná úverová zmluva túto náležitosť neobsahuje, nakoľko neobsahuje členenie splátky na jednotlivé nároky. Dovolací súd zreprodukoval obsah uznesení NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.2.2018, 4 Cdo 211/2017 z 23.4.2018, 3 Cdo 56/2018 zo 17.4.2018, 4 Cdo 187/2017 z 23.4.2018, 4 Cdo 65/2018 z 26.9.2018, 5 Cdo 132/2017 z 29.10.2018, 2 Cdo 235/2017 z 21.12.2018, 3 Cdo 45/2018 z 22.11.2018 a 7 Cdo 98/2018 z 30.1.2019.

Dovolací súd dôvodil, že podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "Smernica") zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s

dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

Európsky súdny dvor v rozhodnutí C-212/07 konštatoval, že:

- článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50. Rozsudku).

- článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52. Rozsudku).

- z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53. Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.

Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55. Rozsudku).

Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59. Rozsudku).

Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy ZoSÚ sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva". V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 ZoSÚ sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám

jasnosti a určitosť. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110.).

Rozsudok konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu "zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia" (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text "zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia". Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy ZoSÚ, bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novoprijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ.

Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia ZoSÚ, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

Z dôvodovej správy k ZoSÚ v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice.

V danom prípade z tabuľky zaradenej do zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrejماً výška úveru, druh a účel úveru, typ a výška úrokovej sadzby, výška poplatku za poskytnutie úveru, za správu úverového účtu a za poistenie schopnosti splácať úver, výška anuitnej splátky, termín splatnosti i. anuitnej splátky, počet anuitných splátok, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky, splatnosť úveru, ako aj celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť, t. j. súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom. Klient potvrdil, že mu banka poskytla informácie o úrokovej sadzbe, poplatkoch a nákladoch súvisiacich s úverom, potvrdil, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámil s jej súčasťami. Záverečné ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere konštatujú oprávnenie klienta odstúpiť od tejto zmluvy v lehote 14 kalendárnych dní od jej uzatvorenia.

V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok.

Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenal, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej

splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie ZoSÚ hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Treba však uviesť, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a". V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné a potrebné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.), najvyšší súd uzavrel, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné, ale tiež dôvodné, keď daná právna otázka je vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, nakoľko bola vyjadrená opakovane vo viacerých rozhodnutiach NS SR, pričom neskoršie vydané rozhodnutia názory v skoršom rozhodnutí akceptovali a vecne na ne nadviazali.

Dovolací súd podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 CSP).

7. Odvolací súd pri predchádzajúcom rozhodovaní v predmetnom spore (uznesením z 27.8.2020 č. k. 10CoCsp/39/2020-154) dôvodil, že:

Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobcom žalovanej na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí takejto zmluvy, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov a tiež pre neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ).

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to

formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b/ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

So zreteľom na právne závery dovolacieho súdu, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny.

Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolaciemu súdu nezostalo iné než konštatovať pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav, keďže súd prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy - 23.4.2013) nesprávne interpretoval a aplikoval, v dôsledku čoho predčasne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b/ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa súdom prvej inštancie tvrdenej absencie náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ (v 28. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku) dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený, nakoľko z jeho odôvodnenia nemožno vôbec vyvodiť, z akých konkrétnych dôvodov mal súd prvej inštancie za preukázané, že v uzavretej zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru, keď v 5. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie konštatoval okrem iného, že strany dojednali konečnú splatnosť dlhu 25.4.2023. Z odôvodnenia nevyplýva, že by sa vo vzťahu k tejto náležitosti akokoľvek vysporiadal s konkrétnymi ustanoveniami predmetnej úverovej zmluvy z 23.4.2013 (v spise na č. I. 5-7), a to najmä s jej bodom 1.2. (v ktorom je okrem iného uvedená výška úveru 2.400 eur, výška anuitnej splátky - 43,56 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky - 27.5.2013, počet anuitných splátok - 120, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky - mesačne, v 25. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru 25.4.2023), tak ako správne namietal odvolateľ. Súd v rámci právneho posúdenia v odôvodnení rozhodnutia by mal nielen vysvetliť, prečo určité zákonné ustanovenie použil (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ), ale zároveň tiež obsah použitého zákonného predpisu vyložiť, a to predovšetkým v tom zmysle, aby bol stranami pochopený. Súd prvej inštancie pri odôvodnení napadnutého (prvého) rozhodnutia pochybil, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z ktorých skutočností vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie.

Konštatovanie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ nie je možné zovšeobecňovať (tak ako v tomto prípade). Je potrebné prihliadať na konkrétne ustanovenia zmluvy a dôsledne sa vysporiadať s tým, či tieto zodpovedajú požiadavkám v zmysle § 9

ods. 2 písm. f/ ZoSÚ a ak nie, prečo. Aj zmluvy v prípade jedného veriteľa nie sú totožné a obsahujú rôzne vymedzenia jednotlivých náležitostí (napr. niekde je konečná splatnosť úveru určená počtom mesiacov alebo týždňov od podpisu zmluvy, niekde počtom mesiacov alebo týždňov, prípadne dní od poskytnutia úveru, inde konkrétnym dátumom, alebo je určená odkazom na všeobecné podmienky, prípadne zmluva obsahuje dva vzájomne si odporujúce údaje atď.). Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, ktoré ustanovenia zmluvy (a či vôbec) pri svojom závere zohľadnil.

O.i. odvolací súd uložil súdu prvej inštancie pri výklade vnútroštátneho práva dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOSŤ s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdny dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Odvolací súd pri rozhodovaní o tentokrát napadnutom (druhom) rozsudku súdu prvej inštancie zotrváva na svojich vyššie uvedených záveroch.

8. Súd prvej inštancie napriek právnym názorom vysloveným vo vyššie uvedených uzneseniach dovolacieho i odvolacieho súdu, ktorými je viazaný (§ 391 ods. 2 a § 455 CSP) zotrval na názore o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z rovnakých dôvodov aké uvádzal aj v prvom rozsudku, napriek tomu priznal žalobcovi úrok z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania z nezaplatených úrokov do zosplatnenia, a žalobu zamietol iba vo vzťahu k úrokom po zosplatnení úveru, dôvodnou tak bola námietka odvolateľa o rozpore medzi výrokom a jeho odôvodnením, zmätočnom a nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobcom uplatňovaný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) bol teda daný.

Odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, vo vzťahu k obsahovej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ z dôvodov už uvedených v 2 predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku odvolacieho súdu, keď aj v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na rovnakom nesprávnom právnom posúdení tejto otázky, a vo vzťahu k obsahovej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ z dôvodu, že strany dojednali v bode 1.2. zmluvy konečnú splatnosť úveru 25.4.2023. Odvolací súd je názoru, že predmetná úverová zmluva spĺňa požadované formálne i obsahové náležitosti podľa O.z., Obch. z. i ZoSÚ.

Ako už bolo vyššie uvedené predmetom sporu zostal iba nárok na úrok 17,90% ročne z nezaplatenej istiny 2.397,01 eur od 19.10.2013 do zaplatenia, teda na úrok po zosplatnení úveru. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu potom v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie v tentoraz napadnutom rozsudku ohľadom tohto nároku správne žalobu zamietol. Odvolací súd vychádzal na tieto účely zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

Z predloženej úverovej zmluvy mal odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nesporne za preukázané, že strany uzavreli Úverovú zmluvu č. 44377 dňa 23.4.2013, na základe ktorej bol žalobcom žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.400 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 17,9 % ročne, výška anuitnej splátky 43,56 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky 27.5.2013, s periodicitou a termínom splatnosti mesačne, vždy v 25. deň kalendárneho mesiaca, s konečnou splatnosťou úveru 25.4.2023, výška RPMN 21,26 %, priemerná výška RPMN ku dňu podpisu zmluvy 18,86 %, celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom) predstavovala sumu 5.466 eur.

Súd prvej inštancie správne kvalifikoval dotknutú zmluvu o úvere ako spravujúcu sa ust. § 2 písm. d/ ZoSÚ. Predmetná zmluva o úvere je teda spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou tomuto osobitnému zákonu. ZoSÚ neupravuje nový typ zmluvy, ale len spresňuje režim, ktorým sa spravujú niektoré zmluvy používané na prenechanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi veriteľom, najmä zmluva o pôžičke (§ 657 O.z.) a zmluva o úvere (§ 497 Obch.z.). ZoSÚ preto okrem otázok, ktoré výslovne upravuje (napríklad určité dodatočné formálne a obsahové požiadavky), ponecháva ostatné otázky všeobecnej

úprave obsiahnutej v O.z. a v Obch.z. Otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na aký čas je dlžník povinný platiť úrok z poskytnutého úveru, vzťahu úroku z úveru a úroku z omeškania a výšky úroku z omeškania sú v prípade zmluvy o úvere predmetom úpravy § 497 a nasl. Obch.z., ktorá je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obch.z. a na neho nadväzujúcich predpisov (napr. vyhláška č. 87/1995 Z. z.) tzv. absolútnym obchodom.

Pokiaľ ide o posudzovanie nároku veriteľa na úrok po „zosplatnení“ úveru, základné princípy CSP vyžadujú, aby bol spor rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, tak spôsobom vyhovujúcim legitímnemu očakávaniu, že spor bude rozhodnutý spravodlivo (článok 2 ods. 2). Podľa aktuálnej judikatúry NS SR je ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (rozhodnutie NS SR zo 06.03.2017 sp. zn. 3Cdo 6/2017).

V rozhodnutí zo 16.6.2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020 NS SR vyslovil k otázke úroku po „zosplatnení“ úveru názor, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Citované rozhodnutie bolo zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2021 (ako R 5/2021), čím nadobudlo postavenie judikátu, na ktorý preto treba nazerať ako na ustálenú rozhodovaciu prax. NS SR v rozhodnutí ustálil, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. 22. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. 23.1 Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

Odvolací súd preto podľa § 393 ods. 2 CSP vo vyššie uvedenom rozsahu odkazuje na judikát R 5/2021 a zdôrazňuje, že veriteľ má nárok na úrok z úveru aj za obdobie po jeho predčasnom „zosplatnení“, a to až do vrátenia peňažných prostriedkov, maximálne však do výšky, akú by žalovaný pri riadnom plnení povinností zaplatil. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik a trvanie je podmienené existenciou platného záväzkového vzťahu hlavného. Splnením hlavného záväzku, prípadne jeho zánikom iným spôsobom, zaniká - končí i akcesorický záväzok úrokový, ostáva iba povinnosť uhradiť už zročné úroky.

Súd prvej inštancie preto vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal z názoru, že po „zosplatnení“ úveru sa istina úveru ďalej zmluvne neúročí a žalobcovi prislúcha len úrok z omeškania. Žalobcom uplatňovaný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) bol teda daný.

Do predčasného zosplatnenia žalovaná z dlžnej sumy jednotlivými splátkami uhradila na istinu sumu 2,99 eur, na úrok sumu 53,40 eur, spolu 56,39 eur. Keďže žalovaná porušila povinnosť uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, žalobca listom - Druhá upomienka z 30.7.2013 vyzval žalovanú na úhradu omeškaných splátok vo výške 106,69 eur do 4.8.2013 a zároveň žalovanú upozornil na právo veriteľa zosplatniť celú pohľadávku. Z dôvodu opakovaného neplnenia zmluvných podmienok zo strany žalovanej, žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, o čom žalovanú informoval listom zo dňa 25.9.2013 a vyzval žalovanú k úhrade dlžnej čiastky 2.576,63 eur najneskôr do 17.10.2013. Po zosplatnení úveru žalovaná titulom plnenia z predmetnej úverovej zmluvy už nezaplatila žalobcovi žiadnu sumu.

Strany si dojednali zmluvný úrok 17,9% ročne ako fixný do doby splatnosti úveru. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 25.4.2023, žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru skôr, a to listom z 25.9.2013, v ktorom žalovanú vyzval na zaplatenie zostávajúcej sumy úveru 2.576,63 eur s príslušenstvom najneskôr do 17.10.2013.

Ako zistil súd prvej inštancie, v preskúmvanej zmluve o spotrebiteľskom úvere - Úverovej zmluve č. 44377 (č. I. 5 a nasl. spisu) sa zmluvné strany dohodli na úvere 2.400 eur so 17,9 %- ným ročným úrokom, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť 120 mesačnými splátkami po 43,56 eur, s tým, že posledná splátka mala byť splatná 25.4.2023. Celkovo mala tak žalovaná 120 splátkami po 43,56 eur zaplatiť sumu $(43,56 \times 120 =)$ 5.227,20 eur. Z toho plynie, že žalovaná mala podľa zmluvy zaplatiť na úroku pri riadnom plnení svojho dlhu veriteľovi celkovo sumu $(5.227,20 - 2.400 =)$ 2.827,20 eur. Z tejto sumy zaplatila doposiaľ sumu 56,39 eur (vyjadrenie žalobcu č.l. 34 rub), čo znamená, že ak by svoj záväzok riadne plnila, musela by veriteľovi zaplatiť na úroku ešte sumu $(2.827,20 - 56,39 =)$ 2.770,81 eur. I. výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, voči ktorému sa žalobca neodvolal, takže sa stal právoplatným, súd prvej inštancie priznal žalobcovi vyčíslený úrok 158,87 eur, vyčíslený úrok z omeškania 1,68 eur. Suma 158,87 eur podľa skutkových záverov prvoinštančného súdu, ktoré žalobca v odvolaní nespochybnil a z ktorých preto odvolací súd aj vychádzal, zodpovedá teda úroku, ktorý vznikol do „zosplatnenia“ úveru. Keďže žalobca má v zmysle ustálenej súdnej praxe nárok aj na úrok po „zosplatnení“, vo výsledku to znamená, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi z titulu pokračujúceho úroku po „zosplatnení“ najviac sumu $(2.770,81 \text{ eur} - 158,87 \text{ eur} =)$ 2.611,94 eur.

Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu (II. výrok) podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi pokračujúci 17,9% ročný úrok z dlžnej istiny 2.397,01 eur od 19.10.2013 do zaplatenia, najviac však do celkovej sumy pokračujúceho úroku 2.611,94 eur, akú by žalovaná pri riadnom plnení povinností zaplatila. V časti pokračujúceho úroku uplatňovaného neobmedzene (až do zaplatenia), teda aj nad uvedenú hornú hranicu, bolo nevyhnutné vecne správny zamietajúci rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

9. Podľa § 453 ods. 3 CSP: Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

Podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP: (1) Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (2) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Z dôvodu zmeny II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie stíhala odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP povinnosť rozhodnúť i o náhrade trov celého konania (prvostupňového, odvolacích konaní sp. zn. 10 Co/320/2017, sp. zn. 10CoCsp/39/2020, 10CoCsp/67/2021 a dovolacieho konania), odvolací súd podľa pomeru úspechu rozhodol tak, že žalobca (ktorý bol v konaní plne úspešný, keď iba nepatrná časť príslušenstva bola zamietnutá) má proti žalovanej (v konaní plne neúspešnej) nárok na náhradu trov konania (prvostupňového, odvolacích konaní i dovolacieho konania) v plnom rozsahu, keď nevidel dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)